



Arrest

nr. 142 231 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan en voeren aan (nog steeds) problemen te kennen in Tsjetsjenië. Ter staving van hun huidige derde asielaanvraag leggen verzoekers hun binnenlands paspoort en reispaspoort bij, een convocatie d.d. 8 januari 2014, een attest van het centraal ziekenhuis van Urus-Martan en een "kroniek van geweld" d.d. 3 juni 2014.

2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat verzoekers een verblijfsstatus subsidiaire bescherming werd toegekend in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten dit in hun verzoekschrift niet.

Verzoekers geven evenwel aan dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de door hen aangebrachte stukken niet relevant zijn, terwijl ze zelf nochtans, weze het impliciet, erkend heeft dat deze elementen de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk groter maken vermits hun asielaanvraag in overweging werd genomen, doch ze brengen geen concrete argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, weerleggen of ontkrachten. Voorts ziet de Raad niet in in welke mate verzoekers benadeeld zijn door het feit dat hun derde asielaanvraag in overweging werd genomen gezien ze hierdoor in de mogelijkheid werden gesteld hun asielmotieven zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken te verduidelijken bij het Commissariaat-generaal en hun argumenten kracht bij te zetten. Dat de commissaris-generaal hun asielaanvraag in overweging heeft genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, houdt, zoals verzoekers lijken te impliceren, geenszins in dat hun vluchtelingenstatus zal erkend worden en/of dat hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend zal worden, doch enkel dat de nieuwe elementen die door verzoekers zijn aangebracht, de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Na grondig onderzoek van alle gegevens vervat in het administratief dossier, kwam de commissaris-generaal echter terecht tot de conclusie dat vermits verzoekers een geldige verblijfstitel beschikken in Polen en gelet op de vaststelling dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gegevens dewelke door verzoekers niet worden betwist of weerlegd, de door hen aangebrachte stukken inhoudelijk geen verband houden met een vrees ten opzichte van Polen. Deze stukken hebben immers allen betrekking op de door hen beschreven asielmotieven die zich in Tsjetsjenië situeren, waarvoor verzoekers aldus reeds bescherming genieten in Polen.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat ze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 februari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden wegens een gebrek aan motivering. Zij stellen dat zij inderdaad niet geantwoord hebben op de motivering die betrekking heeft op de bescherming in Polen, nu de mogelijkheid van die bescherming pas dient onderzocht te worden als blijkt dat er een vrees in de zin van artikel 48/3 of een risico in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat ten opzicht van de Russische Federatie. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat het CGVS eerst moet onderzoeken of hun ingeroepen vrees voor vervolging gegrond is om daarna over te gaan tot een analyse van het bestaan van een eerste land van asiel. Volgens verzoekende partijen besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van hun land van herkomst maar wordt daarover niets gemotiveerd in de bestreden beslissing.

4.2. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, houdt artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet in dat eerst hun vrees ten opzichte van de Russische Federatie dient onderzocht te worden en pas wanneer deze vrees gegrond wordt geacht, overgegaan kan worden tot de analyse van het bestaan van een eerste land van asiel. Vermits uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen een verblijfsstatus subsidiaire bescherming werden toegekend in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekende partijen bieden, voldoet aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, is er luidens hetzelfde artikel geen behoefte aan internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat om de vrees van verzoekende partijen ten opzichte van de Russische Federatie en de door hen aangebrachte documenten die deze vrees zouden moeten staven, niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS